

Mickey 17

Direcció i guió: Bong Joon-ho (llibre: Edward Ashton) **País:** EUA **Durada:** 136 min **Any:** 2025
Gènere: Ciència-ficció, comèdia **Interpretació:** Robert Pattinson, Naomi Ackie, Steven Yeun, Toni Collette... **Música:** Jung Jae-il **Fotografia:** Darius Khondji **Distribuidora:** Warner Bros
Estrena a Espanya: 07/03/2025
No recomanada per a menors de 16 anys
Doblada en espanyol / Versió original en anglès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Mickey 17 és un "prescindible" (un empleat d'un sol ús) en una expedició humana enviada per colonitzar el món gelat de Niflheim. Després de morir durant la missió, es regenera en un nou cos amb la majoria dels seus records intactes. Nova pel·lícula del guanyador de l'Oscar Bong Joon Ho (*Parásitos*) amb el protagonisme de Robert Pattinson (*The Batman*). (Sensacine)

CRÍTICA

Bong Joon-ho torna amb el 'blockbuster' de l'any, una faula futurista tan naïf com gaudible (**)**

El director de Parásitos signa la producció més esperada de l'any de la mà d'un Robert Pattinson multiplicat per 17 sobre les tecnodictadures que ens amenacen

Com a Inseón, la protagonista de la novel·la de Hang Kang *Imposible dir adios*, tampoc a Bong Joon-ho sembla que res no el sorprengui del que un ésser humà pot fer-li a un altre ésser humà. Així ho ha demostrat extensament en la seva filmografia el director de *Parásitos* sempre entestat a despullar, de vegades amb humor i d'altres en cru, la infinita crueltat que ens habita. I si Corea del Sud hagués acabat per ser la metàfora inflamada de tots els abismes que trepitgem? Ara imaginem-nos que no es tracta tant d'éssers humans, sinó de rèpliques de nosaltres; de fotocòpies del mateix subjecte reproduïdes amb total impunitat. **Si no hi ha límits per al sadisme neoliberal amb què ens relacionem amb els nostres semblants, imaginem-nos amb Inseón i amb Joon-ho del que seriem capaços amb una versió, diguem-ne, degradada de nosaltres.** Fa por.

De tot això precisament tracta *Mickey 17*, l'esperadíssima pel·lícula del director just després que la pel·lícula esmentada abans deixés per a les restes un dels capítols més brillants del cinema recent. No només pel que la pel·lícula va ser i és en si, sinó pel que va significar per a tota la resta (premis Oscar inclosos). És a dir, en si i per a si. Doncs bé, no és comparable amb la seva obra mestra, però sí que és coherent amb aquella. Rimen. En veritat, tot el que hi veiem està en perfecta sintonia amb el cinema del director des de molt abans de la Palma d'Or, l'Oscar i tota la resta. En sentit estricte, enllaça a la perfecció amb bona part de les preocupacions que el van guiar, i a nosaltres amb ell, des d'abans d'adquirir fama mundial. Tot i que també és cert que l'any en què ens hem llançat a llegir amb devoció Hang Kang era perfectament esperable i desitjable un altre desafortunat cop de geni. No és el cas. No convé enganyar-nos. Som davant d'un conte infantil que recorda *Okja* i en un univers apocalíptic que ens porta a *Rompenieves*. I tot això combinat amb un vigor visual i un gust pel que és viscos i terrible que obliga a tornar a veure *The Host*. Res a objectar, en conseqüència.

Basada en la novel·la d'Edward Ashton *Mickey 7* (deu menys que la cinta), la pel·lícula explica l'afany d'un boig ric i visionari per conquerir altres mons després d'haver arrasat el nostre, al qual prèviament la seva bogeria i la seva riquesa explotava cruelment. Qualsevol semblança amb Elon Musk, per exemple, és qualsevol cosa menys simple coincidència. De nou, amb Inseón, ja res no pot sorprendre del que un ésser humà pot fer a un altre ésser humà (amb braç amunt o sense). La història se centra en l'ésser particularment humà que interpreta Robert Pattinson; un ésser amb la virtut de ser replicat una vegada i una altra sense pausa. **No és que no es mori mai, és que es pot morir tantes vegades com calgui perquè altres el puguin explotar, maltractar o baixar l'SMI sense que per això pateixi la consciència (sí és que alguna vegada va patir).** Pocs punts de partida tan al·legòricament pertinents. Si per un moment algú s'emporta la impressió que la IA és al centre del debat, doncs també.

És cert que hi ha problemes. Algun dels molts platerets que giren sobre la punta del filferro cau. La sàtira funciona, però sempre constreta per unes bones maneres que deixen la càrrega explosiva de la proposta a mig detonar. La pel·lícula, tota ella, dubta entre convertir-se en una faula gairebé infantil o exhibir la brutalitat que assisteix l'argument sense més contemplacions que les que cremen. De vegades, conte delicat i precís en la seva divertida i sense prejudicis ingenuïtat; d'altres, metàfora massa nítida. **I aquí, en el gest dubitatiu, potser es perd una mica de la força de la proposta original.** Però sempre, això sí, sense que es perdi gens ni mica del dinamisme d'allò que es pot gaudir, del que és ingènuament provocador, del que és Bong joo-ho. També és molt d'agrair la vocació per l'optimisme que ara demostra un director sempre tan fidel a l'Apocalipsi. El pessimisme té millor premsa, però cansa molt més. I igualment resulta digne d'entusiasme aquest gust pel ridícul lliure de marca, sense ressentiment. [...]

Luis Martínez - elmundo.es